

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. K.,** zast. Mgr. Pavlem Kosařem, advokátem se sídlem Francouzská 299/98, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, čj. 166655/2014/KUSK-DOP/HRO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, čj. 51 A 13/2015-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. DP-2707-4/2014 byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Rozhodnutím žalovaného (dále „stěžovatel“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce rozhodnutí stěžovatele napadl žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Výše uvedeným rozsudkem krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1

písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stanovil mu také povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Proti tomuto rozsudku nyní stěžovatel brojí kasační stížností.

[2] Krajský soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Tuto námitku shledal důvodnou. Konstatoval, že na straně 2 a na straně 6 napadeného rozhodnutí stěžovatel uvádí skutečnosti, které mají vyplývat ze spisové dokumentace. V jeho rozhodnutí ale chybí úvahy o tom, zda vozidlo žalobce skutečně bylo odstaveno ve 22:42 či dříve, zhruba ve 20:20, jak uvádí žalobce. Stěžovatel pouze konstatoval, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že žalobce řídil vozidlo okolo 23:00 až do chvíle, kdy mu došly pohonné hmoty. Rozhodnutí stěžovatele neobsahuje žádné úvahy o bezprostřední souvislosti mezi provozem na pozemní komunikaci a vyloučením žalobcovy jiné déletrvající činnosti.

[3] Nad rámec se krajský soud zabýval otázkou, zda byl žalobce v době kontroly policií řidičem či chodcem. Shrnul relevantní právní úpravu i judikaturu Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel má za to, že soud pominul zákonná ustanovení. Vůbec se nezabýval skutkovými okolnostmi, že žalobce byl řidičem ještě 27 minut před svým zadržením, byl teplý motor vozidla, žalobce se nacházel na místě, kam by se chodec nemohl dostat a jevil příznaky opilosti. Uvedl konkrétní dokumenty obsažené ve správním spisu, ze kterých nesporně vyplývá, že žalobce řídil vozidlo po silnici R 10, vozidlo po příjezdu policistů mělo teplý motor, žalobce přiznal požití tří piv, odmítl se podrobit zkoušce na alkohol i lékařskému vyšetření a k řízení vozidla se přiznal. Dle něj by žalobce nebyl schopný ujít během 30 minut tři kilometry a vypít tři piva, a to i kdyby pil za chůze. Načrtl výpočet eliminace etanolu, na kterém demonstroval, že žalobce byl v době zadržení pod vlivem zbytkového alkoholu. Při výpočtu počítal se skutečností, že žalobce požil alkohol před zahájením jízdy.

[6] Namítl, že krajský soud se zabývá časovou souvislostí se závěrem, že do 2 hodin je výzva k prokázání alkoholu v krvi oprávněná, aniž by přihlédl k množství a času absorpce alkoholu organismem. Dle něj je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (strana 2 až 6) podrobně popsán časový průběh zjištěných skutečností, který tvoří uzavřený děj.

[7] V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že žaloba je nedůvodná. Navrhl také, aby mu zdejší soud přiznal náhradu již zaplacených nákladů soudního řízení a náhradu nákladů řízení za kasační stížnost.

[8] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu. Stěžovatel neoprávněně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, soud se totiž se všemi žalobními námitkami přesvědčivě vypořádal. Domnívá se, že v dané věci nejsou dány důvody podání kasační stížnosti. K tvrzení stěžovatele ohledně nemožnosti během 30 minut ujít tři kilometry a vypít tři piva uvedl, že tyto nevědecké závěry nepatří do kasační stížnosti. Žalobce nikdy v průběhu správního řízení neuvedl, že zmíněná tři piva vypil před jízdou, jak se stěžovatel v kasační stížnosti domnívá. Také nepravdivě uvádí, že krajský soud vycházel z určitých skutečností. Tyto skutečnosti však soud pouze uvedl v rekapitulaci, ale v odůvodnění konstatoval, proč s nimi nelze souhlasit.

[9] Závěrem svého vyjádření žalobce soudu navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stěžovatel odůvodnil zaprvé tím, že soud pominul relevantní zákonná ustanovení a zadruhé tím, že se nezabýval skutkovými okolnostmi. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti a přednostně. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Oba důvody nepřezkoumatelnosti se míjí s rozhodovacím důvodem krajského soudu, neboť ten se skutkovým stavem vůbec nezabývat nemohl, jestliže shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným. Z tohoto důvodu ani nemohl aplikovat právní úpravu vztahující se k dané věci. Nejvyšší správní soud přesto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku posoudil nad rámec důvodů, ve kterých nepřezkoumatelnost spatřoval stěžovatel, jelikož k této vadě soud případně musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Shledal však, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť není nesrozumitelný, netrpí nedostatkem důvodů rozhodnutí, je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[12] Krajský soud poté, co přezkoumal napadené rozhodnutí, dospěl k názoru, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a právě z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušil (viz pátý odstavec na str. 6 rozsudku a navazující tři odstavce, částečně i na str. 7, a dále poněkud nešťastně předposlední odstavec na str. 9). Pouze nad rámec tohoto rozhodovacího důvodu (krajský soud použil latinský termín *obiter dictum* tedy

„řečeno na okraj“) pak učinil úvahu o tom, kdy lze řidiče, který již neřídí vozidlo, podrobit dechové zkoušce.

[13] Kasační námitky nesměřují proti důvodu zrušení napadeného rozhodnutí, čili stěžovatel nenamítá, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a proč. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nezabýval některými ustanoveními právních předpisů a skutkovými okolnostmi věci. Těmito kasačními námitkami se však stěžovatel zcela míjí s rozhodovacím důvodem krajského soudu. Úvahy nad rámec rozhodovacího důvodu byly činěny primárně v obecné rovině bez dovození důsledků v konkrétní věci, byť k tomu určité náznaky ze strany krajského soudu byly. Soud tak žalovaného pouze seznamoval s existující judikaturou týkající se možnosti požadavku na podrobení se zkoušce na přítomnost alkoholu tak, aby jí mohl vzít v úvahu ve svém dalším rozhodování. Nejedná se proto o závazný právní názor ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.

[14] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí mimo jiné obsahovat vymezení, z jakých důvodů stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Mělo by se tedy jednat o polemiku s konkrétními právními či skutkovými závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí učinil. Nutnost polemizovat s právními či skutkovými závěry krajského soudu několikrát zdůraznil i zdejší soud (viz. rozsudek ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 As 48/2014 – 28, či rozsudek ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 As 150/2014 – 29). Z tohoto důvodu nelze většinu kasačních námitek stěžovatele projednat. Jedinou námitkou, kterou se soud věcně zabýval, byla pouze namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kdy shledal, že nepřezkoumatelný není.

IV. Závěr

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[16] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[17] Tyto náklady řízení jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za právní úkon příprava a převzetí věci. Lze totiž hradit pouze účelně vynaložené náklady a u tohoto úkonu právní služby žalobce neuvedl relevantní důvod pro jeho vynaložení. Pokud se totiž nyní řešeným případem zástupce žalobce (nyní v pozici advokáta) zabýval již jako advokátní koncipient, který následně pouze věc převzal

poté, co se stal advokátem, což žalobce naznačuje ve svém podání ze dne 3. 2. 2017, tak s věcí byl již seznámen a není důvod, aby jí přebíral a připravoval ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce proto činí 3 400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. března 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu